

Otokar Březina: Svítání na západě

Je květen stínů. Polední parna dávno už za sebou máme.
Sen opilý krví umdlel a čistšími tóny hraje.
Hořící trámovi vězení našeho s praskotem ohně se láme,
a u cesty nezralé ovoce naše reflexem západu zraje.

Nežel, má duše, že dojdeme až v noci k tvému rodnému městu
a zahrad jeho že neuzříme pak v soumracích po klekání:
naše vlastní uhaslé dni nám paprsky postelou cestu
a jástem po léta vyslaných nadějí budeme uvítání.

Den září zatmívá dálky – noc temnem zapaluje výše.
Průlomem zřícených krovů se nad námi otvírá nebe. –
A v symfonii bratrských hlasů, jež vonným přívalem dýše
od světa k světu, jak písňě lodí plujících vedle sebe,

v rozkoši puštěného světla, v dotycích neznámých slovu,
pod stíny, jež na pozemskou myšlenku vrhl jsi tajemstvími,
jak v úzkosti dechnutý signál, rdoušený stěnami kovu,
sen zemský k tvé slavnosti se rozleje vlnami jásavými.

Ó Věčný! Ať tušení naše jsou sladká těm, kteří v bolestech tonou.
Pějeme hymnu ze slov, jež značí smrt ve všech jazycích země.
Neboť nám, kteří věříme, je den tvůj dobou zrání, zahořkle vonnou,
praskající v bolestných klasech a večerem chlazenou jemně.

(sb. *Svítání na západě*, 1896)